

1. čtení: 1Kr 19, 1-8**3. čtení (poslání): 1K 1, 26-31****2. čtení (základ kázání): Iz 40, 27-29***Proč říkáš, Jákobe, proč, Izraeli, mluvíš takto: „Má**cesta je Hospodinu skryta, můj Bůh přehlíží mé právo“? Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, Stvořitel končin země, není zemdlený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze. On dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému.*

Když je nám těžko, doufáme v Hospodina. Předkládáme mu své problémy nebo obavy a prosíme o Boží pomoc. Jenže ona není vždy podle našich představ. Když našim představám odpovídá aspoň přibližně, býváme spokojeni a snad i projevíme vděčnost. Ale když ne, vtírá se pochybnost. Jakoby nás Pán Bůh opustil, zapomněl, nechal nás napospas nepříznivým okolnostem.

Tak nějak to asi cítili Izraelci v Babylonském zajetí. Jakoby Hospodin o ně ztratil zájem a oni měli zaniknout mezi množstvím okolních národů a jiných vyznání. Jakoby to byl opravdu konec všem zaslíbením a zápas praotců tím ztratil význam.

Také Eliáš byl na dně. Po velkém vítězství na hoře Karmel ho síla a odvaha opustila. Dosvědčil, že Hospodin je jediný a mocný Bůh, znemožnil a pak i pobil proroky pohanského Bála, předpověděl příchod deště po dlouhém suchu. Velké a statečné činy v Boží síle. Potom uprchl do pouště, usedl pod keřem a přál si umřít. „Už dost, Hospodine, vezmi si můj život, vždyť nejsem lepší, než moji otcové.“ Vyznání beznaděje.

Ale proč tak mluvíš Jákobe, proč, Izraeli? Ptá se Izajáš zajatců v Babyloně. Copak nevíš, copak jsi neslyšel? Hospodin je věčný, je stvořitel celé země. Tedy Pán všeho, co je. Nic se mu nevymklo a nevymkne z rukou. Nepodléhá únavě, on nemusí odpočívat, nestane se, že by neměl čas, nebo něco nemohl. Tak svědčí text kázání. Je věčný, Stvořitel všeho, není znavený...

Ani postavení zajatců ve vyhnanství v cizí zemi – a k nim mluvil Izajáš naším textem – není z Božího pohledu nijak beznadějná. „Jeho rozumnost vystihnout nelze“, pokračuje Izajáš. Je tedy jiná než naše. Jak zapsal Izajáš na jiném místě Boží slovo – „mé úmysly nejsou úmysly vaše, vaše cesty nejsou cesty vaše. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše“.

Je důležité si uvědomit a nezapomenout, že si nemůžeme určovat, jak má Pán Bůh jednat. Jeho nejlepší pomoc nemusí vůbec odpovídat obvyklým lidským představám. Jaká je vlastně taková obvyklá lidská představa? Jak si my lidé většinou představujeme, že má Hospodin zasáhnout? Co vlastně chceme, aby se stalo, když jsme v nouzi?

Snad aby ta nouze pominula. Aby se nějak vyřešil problém, zlý virus byl pryč aby škody byly napraveny, dobré aby zvítězilo. Změna okolností. Většinou si asi přejeme, aby byla jiná situace. V náš prospěch. Ale kdo si položí otázku, zda by se neměl změnit on sám, třeba i v podmínkách, jaké jsou?

Chtěli bychom měnit okolí, ale ono to bývá tak, že Pán Bůh mění nás. „Dává zemdlenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému“. Tam není nic o změně okolí, dokonce ani nevíme, jak to okolí tam a tehdy vypadalo, není to ani důležité. Ono to okolí, ty okolnosti, vypadají pokaždé znovu jinak. O to, jak to tam vypadá ve skutečnosti ani nejde.

Zemdlený dostává sílu a bezmocný odvahu. To není žádná náhlá proměna okolí čarovným proutkem ze zlého do dobrého. Je to proměna člověka. Toho každého, o koho se jedná. A tam, kde je. Není přenesen jinam. Nestává se takový zázrak, že je všechno proměněno jako v pohádce. Jsme vystavováni pořád tomu, co je kolem, třeba i nemilému.

Ale můžeme být úplně jiní, než dřív. Můžeme se v té nové síle a odvaze postavit vnějšmu zlu stejně jako vlastní slabosti. Eliáš pod keřem dostal jídlo a pití, pak šel čtyřicet dnů k Boží hoře Oréb. Ten člověk, nejdřív statečný a silný, pak bezmocný a zoufalý, ten se zvedl a šel. Dostal nový úkol a k tomu novou sílu.

Když se Pán Ježíš modlil v Getsemane, byla to chvíle jeho slabosti a boje o příští krok. Zakončil svou prosbu tím, že vše vložil do vůle svého Otce. Přijal jeho vůli a v té síle také prošel tím, co bylo třeba. Nechtěl přijmout snazší cestu. Nic nevynechal. Přistoupil na to, co bylo potřebné pro druhé, pro nás. Jeho cesta byla beznadějná, ale nakonec vítězná také i pro nás, jeho následníky.

Bůh je věčný a není unavený. Ta slova platí dnes stejně jako kdykoli dřív. Jeho konání nemusí být pro nás vždy jasné, stačí, když víme, že směřuje vždy k němu samému. Naše únava není překážkou, sílu a odvahu slibuje on sám. V té víře a naději můžeme a máme stát nebo jít pevně v síle a odvaze, jakou bychom si sami nedali. V síle a odvaze od Pána.

Pane, prosíme o sílu a odvahu plnit tvou vůli a neprosazovat své představy. Prosíme o čisté srdce a mysl, abychom poznali, o co usilovat a co nechat ležet.

Amen